

EN RESIDÈNCIA
A L'INSTITUT CONSELL
DE CENT

من خوان، ما عرفناش والو // de juan no sabemos nada // no sabem res del joan

teresa w ·:~:~:~·° ··* és fada i artista. La seva pràctica s'articula entre la música experimental i la *performance*, amb un interès per investigar el que és inaudible.

Aquesta peça, cocreada amb alumnat de 4t d'ESO de l'IES Consell de Cent durant el curs 2025/2026, es configura com una instal·lació sonora immersiva. Lluny de plantejar-se com una obra tancada, es reivindica com un esborrany, un *work in progress* experimental, un cos en construcció que respira i es transforma. Aquesta condició processual no és accessòria, sinó estructural: la peça es desplega com un organisme viu, amb múltiples temps i veus.

El projecte parteix d'un arxiu de cartes familiars de l'artista vinculades a la Guerra Civil espanyola, un material íntim que es posa en diàleg amb els relats familiars recollits per l'alumnat, que comparteixen experiències i memòries de conflictes en diversos contextos culturals. Així, la noció de conflicte s'expandeix més enllà de la seva definició històrica concreta per esdevenir una experiència transversal: guerres, processos d'independència, migracions forçades i altres formes de violència i desplaçament que esdevenen

matèria sonora i narrativa. El títol comença en àrab-dàrija, un gest a l'idioma matern més extens de la classe en representació de les llengües maternes del grup; segueix en castellà, llengua de les cartes del besavi de l'artista durant l'època de repressió, i muta al català, en un gest de restauració i de justícia lingüística.

La col·lecció del MNAC guarda un gran corpus d'obres de la Guerra Civil i la postguerra, obres que, si fossin sons, serien crits, estrèpits i silencis esfereïdors. Des de la ficció especulativa, aquestes presències s'han entrelaçat amb les veus dels joves que invoquen, amb els seus relats, tant els passats familiars com els seus desitjos i anhels de futur. Les veus es teixeixen així com en un ordit que travessa el temps i l'espai, i posen en relació generacions, experiències i imaginaris.

En aquest teixit polifònic, les fronteres entre subjectes, temps i relats es dilueixen, i emergeix una narració coral: una història col·lectiva, fragmentada, multiplicada. La composició s'articula com un cant en resposta als morts, un gest d'escolta i d'home-natge que esdevé un dispositiu d'activació

de memòria, que connecta mortes i vives a través dels cossos presents. En aquest acte de transmissió, la veu es converteix en espai de pervivència, un espai que dona vida als qui no hi són.

En sintonia amb aquesta mirada, l'ampliació del Nou MNAC, prevista per a l'any 2029, apunta a reforçar el rol del Museu com a institució narradora: un espai de múltiples veus i múltiples mirades, construït en complicitat amb el seu territori de proximitat, amb els artistes i amb les comunitats educatives. Aquesta peça s'inscriu en aquest horitzó,

no només com a obra, sinó com a pràctica relacional que activa el Museu com a espai viu, permeable i compartit.

Així, la instal·lació no només es pot escoltar, sinó que ens convoca a formar-ne part: a habitar aquest cor expandit, a deixar-nos travessar per les seves reverberacions i, potser, a esdevenir també canal d'aquesta memòria compartida.

*A continuació, la traducció del títol en la resta d'idiomes que habiten l'aula:

mba'eva ndoroikuaái juan rehegua
// আমরা জুয়ান সম্পর্কে কিছুই জাননি।
// ми нічого не знаємо про хуана
// हमें जुआन के बारे में कुछ नहीं पता।
// मातृ नुपान घाटे ब्रुष ढी पडा।
// wala kaming alam tungkol kay juan
// juanmantaqa manam imatapas
// yachanchikchu
// we don't know anything about juan

Alumnat:

Aya Ahayat, Rayan Akkouh, Katia Álvarez, Angel Angel, Yeva Dakrova, Maruan El Mail, Mohamed Hajra, Tahosun Hasmata, Mahim Hussain, Balpreet Kaur, Otman Lissaned-dine, Maria Mahmood, Erik Morós, Elias Raji, Jannah Rasos, Camila Requena, Manpreet Sallan, Brahim Sarah, Pepe Sena, Alessandra Tamaño i Ismael Torres.

Docents:

Borja Llopis i Verònica Varas.

Ajudant de producció:

Martina Petric Morrison.

Mix, mescla i multicanal:

Sebastian García Ferro.

Realitzat en el marc de la 17a edició d'Artistes EN RESIDÈNCIA als instituts de Barcelona, un programa de l'Institut de Cultura de Barcelona i del Consorci d'Educació de Barcelona, ideat en cooperació amb l'Associació A Bao A Qu.

La residència ha estat comissariada pel Museu Nacional d'Art de Catalunya i Experimentem amb l'ART (EART).

UN PROGRAMA DE:

AMB LA MEDIACIÓ DE:

